

Юлія ВОЛОЩУК (ВОЗНА)
(м. Полтава – м. Озімек, Польща)

Поетка, літературознавиця, педагогиня. Народилася 19 грудня 1984 р. в м. Кременчуці на Полтавщині. Закінчила філологічний факультет Полтавського державного педагогічного університету імені В. Г. Короленко й аспірантуру Національного педагогічного університету імені М. П. Дрогоманова, кандидатка філологічних наук. Працювала асистенткою кафедри української літератури ПНПУ імені В. Г. Короленко, курувала діяльність творчої молоді вишу. Авторка багатьох наукових, навчально-методичних, літературно-художніх публікацій. Переїхала з чоловіком і донечкою до Польщі. 4 березня 2020 р. після важкої хвороби пішла в засвіти.

* * *

Поверніться до мене, вірші!
Будьте знову моїм мечем!
Хай в нічній лікарняній тиші
Стане муза за моїм плечем.

Хай на вушко рими шепоче,
Щоб одразу їх – на папір!
Щоб в правічній темряві ночі
Поривалась душа до зір.

Ну, а раптом завіса чорна
Назавжди упаде на життя,
Хтось ці вірші до себе пригорне,
Мов маленьке моє дитя...

* * *

Двоє рук – двоє птиць,
Що несуть мене з дійсності в казку.
Двоє теплих зіниць,
Мов сонця, що дарують лиш ласку.

Гра блискучих комет,
Що одна біля одної в'ються.
Доль закоханих лет,
Що щасливо до себе сміються.

Двоє пристрасних тіл,
Що в обіймах і вмерти хотіли б,
Два далеких світи,
Що зійтися змогли лиш на хвилю.

«Ти», що радість несе,
І задумане «я» на світанні –
Поєдналося все
Ув одвічному нашім коханні.

* * *

Дякую, що прийшов,
Янголом в темряві зринув,
Звів із колін любов,
Ідолів древніх скинув.

І на руїнах мрій,
На капища древніх уламках
Храм збудував новий –
Вже не примарний замок.

Все, що було колись
Злого, – із пам'яті стер ти,
Мрії летять увись,
Серце з тобою відверте...